

La Colla Pessigolla

...vol salvar el mercat

Edita:

Associació Catalana d'Enginyeria Sense Fronteres

c/ Pelai, 52, 2on, 2a, 08001 Barcelona

www.esf-cat.org

contacta@esf-cat.org

Primera Edició: Abril 2008

Dipòsit Legal: B-24158-2008

Impressió: El Tinter SCCL

Il·lustracions: Juanjo Jiménez Bellver

juanjo.senpai@gmail.com

*Gràcies Juanjo: sense tu el nostre
projecte no hagués pres forma.*

Defensem la Sobirania Alimentària
i el consum responsable

La Colla Pessigolla

... vol salvar el mercat.

ra un 12 de juliol. A Sant Lluçà de Vilamajor, un poblet de la Vall de Foguerons, aquell estiu era un dels més calorosos. En un turonet, vora el riu d'aigua freda que baixava de dalt de la muntanya, hi havia una figuera on la colla acostumava a reunir-se per fer de les seves. Aquell dia la Lluna i la Habiba havien quedat per berenar.

—Òndia, la meva mare m'ha tornat a posar síndria! Ja porto tota la setmana menjant-ne —va renegar la Lluna—. No en voldràs pas una mica?

—Mmm... Si vols ens partim el meu entrepà i la teva síndria —li va proposar la Habiba.

—La síndria te la pots quedar, però una queixalada d'entrepà sí que la faré. Mira! És la Laia! I ve amb algú... Qui serà?

—Deu ser el seu cosí, que ve de Petròpolis a passar l'estiu —li va explicar la Habiba.

Pel camí s'apropava la Laia, una noieta de nou anys de cabell ben ros, acompanyada d'un noiet, prim i menut: el seu cosí Pol. Aquell estiu, la mare d'en Pol i el seu company havien decidit que seria bona idea passar-lo al poble dels avis, lluny de la gran ciutat. Així, a més, també passaria més temps amb la seva cosina. Eren a punt d'arribar a la figuera quan en Pol va fer un crit:

—Ecs, quin fàstic! Se m'ha cagat un colom!

—No, babau, no és un colom —li va explicar la Laia entre rialles—. Se'n diu garsa, i ja veuràs que són per tot arreu.

En Pol no havia sortit gaire de la seva ciutat i desconeixia moltes coses de la Natura, per sort aquell estiu estava a punt de descobrir-la. Finalment van arribar on eren la Lluna i la Habiba.

—Hola! —van saludar totes dues alhora.

—Hola! —va contestar la Laia—. Mireu, aquest és el meu cosí Pol. Té set anys i viu a Petròpolis. Ha vingut a Sant Llucià a passar l'estiu.

I, tot dirigint-se a ell, li va comentar:

—Pol, aquestes són la Lluna i la Habiba, les amigues de les que et vaig parlar.

—Hola —va contestar en Pol tot vergonyós.

—Per cert, on és en Pep? Pensava que estaria amb vosaltres... —va preguntar la Laia.

—Si avui és dijous! Ja saps que tots els dijous se'n va amb els seus pares a vendre al mercat —va exclamar la Habiba.

—Vaja! Jo que volia que en Pol el conegués...

Van seure en rotllana i en Pol va obrir una bossa.

—He portat uns pastissets de xocolata i llaunes de refresc de taronja per tothom.

—Molt bé! —van dir totes, contentes pel que els oferia en Pol.

—Això sí que és millor que la síndria! —va afegir la Lluna tot afanyant-se a obrir el plàstic d'un dels pastissets.

En acabar de berenar, les noies es van posar a jugar a fer la "croqueta", un joc que els encantava. Consistia a fer curses rodolant per terra. En Pol s'ho mirava des de sobre una pedra, just al

peu de la figuera, afanyant-se a acabar el seu refresc per afegir-se al joc.

—Ai, quin mal! —va cridar.

—Què t'ha passat? —li van preguntar les noies.

—No ho sé... he llençat la llauna enrere i m'ha tornat a caure a sobre! Ha estat aquesta maleïda figuera que me l'ha llençat!

—Hahaha! Va, home, va! Això és impossible! —va riure la Habiba—. Deu haver estat el vent.

—Que no! Us ho dic de debò, mireu! —i va tornar a llençar la llauna contra la figuera.

De sobte, una branca es va moure i va colpejar la llauna, que els va anar a parar als peus. Quina cara van fer quan van veure que la figuera es movia!

—No us espanteu, vailets —es va sentir—. No us vull fer pas mal. Però heu de vigilar el que llenceu al terra. La teva llauna m'ha fet mal —es va queixar la figuera.

—Ho sento molt, no era la meva intenció, senyora... eh... —va dir un xic espantat en Pol.

—Sóc una figuera, menut.

—Vatua! Parles? Et mous? No tindràs pas poders màgics?! —va preguntar la Lluna—. Uï quan li expliquem a en Pep...

Tots estaven molt entusiasmats i es van passar una bona estona xerrant amb la figuera. Quin munt de coses els va explicar! Era una figuera centenària i sabia tot el que havia passat al poble des de feia molt de temps.

—Quan era petiteta m'amagava sota les fulles de les alzines, però ara que sóc gran sóc jo qui acull tot tipus d'animalons: formigues, garses, cadernereres i fins i tot algun esquiol han passat per les meves branques —els explicava la figuera.

—I per què mai no ens has dit res? —li va preguntar la Habiba—. Nosaltres sempre venim aquí a berenar.

—És que mai m'havíeu molestat. Però avui aquest menut s'ha passat de la ratlla.

—L'has de perdonar, figuera. És petit i ve de la

ciutat, i allà tenen sempre papereres ben a prop... I com que aquí no n'ha trobat cap ha pensat que...
—li va intentar explicar la Laia.

Amb tant d'esvalot, els nois no es van adonar que per la punta del camí s'acostava un noieta molt ben plantat. Era en Pep, el més gran de la colla. Aquella tarda no havia anat gaire bé i feia cara de pomes agres. En arribar, va clavar un cop a una pedra, tot remugant:

—Os pedrer! Si haguéssim venut una mica més...

—Ei Pep! Com va? Què fas per aquí tan d'hora? —li va preguntar la Laia—. Fas mala cara. Que ha passat alguna cosa al mercat?

—Doncs sí, avui quasi no ha vingut ningú i cada cop és pitjor. Des de què van obrir aquell supermercat a les afores del poble, la gent ha deixat de venir a comprar al mercat. Moltes parades ja no obren, i els meus pares diuen que nosaltres també haurem de tancar...

—I per què estàs tan enfadat? Pensa que així tindràs més temps per venir a jugar amb nosaltres —li va contestar la Habiba.

—Però que no ho entens? Si els meus pares tanquen la paradeta, on vendrem la nostra fruita? La collita d'aquest any ha estat molt bona, però si ningú ens la compra, no guanyarem diners, i si les coses

continuen així, de què viurem? I si hem de marxar del poble? —va explicar en Pep tot preocupat.

—Quina mala sort! —va exclamar la Lluna—. I per què no dieu al supermercat que venguin els vostres productes? Així no us hauríeu de preocupar de res.

—Es veu que no és tan fàcil. Els supermercats el que volen és comprar molta fruita i verdura per pocs diners. Només les empreses que es dediquen a plantar molts camps i conrear amb grans màquines poden baixar tant el preu. A casa treballen el pare, la mare i jo que els ajudo. No podem produir molt ni vendre tan barat, perquè no ens arribaria per menjar.

La colla estava preocupada. Si els pares del Pep no trobaven una solució aviat, potser haurien de marxar i no tornarien a veure el seu amic. Amb tot això, la figuera havia estat escoltant-los i, en veure'ls tan tristos, va decidir donar-los un cop de mà.

—Per què no mireu de buscar una solució entre totes? —va brammar la figuera.

—Ah! Un arbre que parla! —es va espantar en Pep.

—No, tranquil, és la Figueira; Figueira ell és en Pep —els va presentar en Pol.

Es van animar amb aquesta nova proposta, van seure tots en rotllana i van estar pensant una bona estona. Moltes idees els sorgien però cap els convencien, fins que la Lluna va dir:

—Podríem parlar amb els amos del supermercat i explicar-los que no pot ser que s'endugui tota la clientela, que una part ha de seguir anant a comprar al mercat. Si li expliquem el problema potser ens pot ajudar...

—Sí, sí! Molt bona idea! Quedem demà a les deu del matí per anar a parlar amb el propietari —va proposar la Laia.

L'endemà es van trobar tots i van encaminar-se cap al supermercat. Era al·lucinant el munt de llums

i rètols que anunciaven ofertes... Que n'hi havia de coses per comprar!

—Mireu quines pomes tan brillants! —va exclamar la Lluna—. Sembla que estiguin pintades!

—Sí, quina bona pinta! Me les menjaria totes amb els ulls... —li va respondre la Habiba.

—Doncs les que fem a casa potser no són tan maques però segur

que són més bones.

Aquestes pomes del

supermercat les

porten de països

molt llunyans i les

han de collir quan

encara no són

madures. Així quan

arriben aquí encara

es poden menjar, però això fa que no tinguin gust de res!... Laia, vigila!

Però ja era massa tard. La Laia va ensopegar, i el munt de peres que hi havia darrere seu es va escampar per tot el passadís. En aquell mateix moment passava per allà un treballador del supermercat que els va renyar:

—Ei, vigileu! Amb el menjar no s'hi juga.

—Ho sento, ha estat sense voler... —va respondre la Laia, avergonyida—. Per cert, on podem trobar l'amo del “súper”?

—L'amo? Hehehe... Voleu dir el gerent, oi? Aquest supermercat està arreu del món, i per aquí l'amo no l'hem vist mai —va dir burleta—. Per què el busqueu?

—Resulta que tenim un problema i pensem que ens pot ajudar —li va contestar la Laia ben seriosa.

Aleshores el noi va parlar per la seva ràdio i els va dir:

—Bé, si realment el voleu veure heu d'entrar per aquella porta —els va explicar tot assenyalant darrere les caixes—, i seguir el passadís fins al final, on trobareu el seu despatx a mà dreta.

Un cop davant la porta del despatx dubtaven d'entrar-hi. Però en Pep, tot ferm i fent que sí amb el cap, finalment va picar a la porta:

—Endavant —va dir una veu arrugada.

Amb aire poruc, la colla va anar entrant. Es van posar l'un al costat de l'altre tot formant una fila. Davant d'ells hi havia un home bigotut i de celles amples. No semblava mala persona, i en Pep es va decidir a parlar:

—Hola senyor gerent. Tenim un petit problema i creiem que vostè ens pot ajudar.

—A veure, de què es tracta? —els va respondre.

—Doncs miri, el nostre amic Pep —va començar la Lluna— té una parada al mercat de fruita i verdures que els seus pares cultiven. Des de què ha obert el supermercat la gent ja no compra al mercat, i segurament hauran de tancar la parada. No podrien compartir la clientela?

—Ja, noiets, però jo no obligo ningú a venir aquí. Què voleu que us digui si la gent prefereix els productes que jo ofereixo? —va dir l'home.

—Però que no veu que els comerços del poble s'estan quedant sense feina? — li van replicar.

—Mireu, jo aquí al supermercat també dono feina a molta gent, com el noi amb qui us heu trobat. A

més, això és una empresa i el que volem és guanyar diners. El món funciona així, sabeu? Em sap greu, però us haureu d'espavilar sols —va dir el gerent ben mosca perquè el culpaven del que passava al poble.

Van marxar amb el cap cot cap a la Figuera. Tornaven a estar com al principi.

—Què són aquestes cares? No heu tingut sort? —els va preguntar la Figuera en veure'ls tan decebutos.

—No, no ens ha volgut ajudar —li va respondre la Laia, resignada a no poder-hi fer res.

—Un moment! No pot ser que a la primera us doneu per vençudes —va exclamar la Figuera—. Penseu: què pot agradar a la gent?

—No ho sé, nosaltres no som grans, no sabem el que els agrada als adults —va respondre en Pol.

—A mi m'agraden els cotxes de carreres! —va exclamar en Pep.

—Però això no ens serveix de res —li va contestar la Lluna.

—Doncs a mi m'agraden els gomets.

—I a mi la piscina...

—Que no, que no! que hem de pensar alguna cosa que puguem fer! —va tornar a dir mig enfadada la Lluna.

—Doncs a mi m'agrada la melmelada que fa l'àvia. Mmmm! Està boníssima! Sobretot la de prunes —va dir en Pol.

—És clar! Melmelada! Ja ho tenim! —cridava la Lluna.

La resta de la colla es mirava sense entendre res.

—Què és el que tenim? —va preguntar la Laia.

—Que no ho veus? Si fem una bona melmelada la gent ens la voldrà comprar i tornarà a la parada del mercat —li va explicar.

—I tant! —va continuar en Pep—. Si la comencem a vendre davant del supermercat i a la gent li agrada...

—Que segur que els agradarà! —va interrompre en Pol.

—... voldrà continuar comprant-ne i això només serà possible a la parada del mercat! —va concloure en Pep.

Dit i fet. Es van encaminar cap a casa de la Laia perquè la seva àvia els expliqués com fer mermelada. Es van passar tota la tarda treballant: van anar a buscar la fruita, la van pelar, la van cuinar... Fins que, finalment, van aconseguir la mermelada. Quan en Pol la va tastar, va dir que era tan bona com la de la seva àvia, o més i tot. Quin èxit! Tota la colla estava molt contenta.

L'endemà van posar una petita taula amb els pots de mermelada. N'havien fet cinquanta-tres. Els van començar a vendre a les nou del matí.

—A partir de la setmana vinent en tindrem a la parada del mercat —anava dient la Laia a la gent que s'acostava.

—Allà la fruita és més bona que la del supermercat, perquè no hi afegim productes químics i la collim quan és ben madura —hi afegia en Pep.

—Mermelada boníssima! —anava cridant en Pol.

Quin gran matí! A l'hora de dinar ja no els quedava cap pot!

Aquella mateixa tarda van anar a berenar a la figuera. En Pol va obrir una bossa.

—He portat berenar per tothom —va dir tot traient el pa amb la melmelada feta per ells.

—Que bé! Això és encara millor que els pastissets —va dir la Laia.

—I a més no l'hem comprat al supermercat —va afegir rient la Habiba.

—Moltes felicitats! —va dir la figuera, que fins aleshores havia restat en silenci—. Tinc la sensació que gràcies a la melmelada, a la gent del poble i a vosaltres la parada del mercat tirarà endavant!

—Gràcies per ajudar-nos, figura! —va dir la Lluna.

—Sí, moltes gràcies! —van afegir-hi tots.

En Pol estava molt content per com es presentava l'estiu. Va fer un bon mos a la seva llesca de pa amb melmelada. Era tan bo! Va decidir que quan tornés a Petròpolis també faria melmelada. "Per què ho comprem tot al supermercat?", es va preguntar. Pensava en com podia ser que senyors amb molts diners i sense miraments obrissin grans supermercats mentre que gent com els pares d'en Pep es quedaven sense poder seguir treballant i vivint del camp. Confiava que, explicant-ho a tothom que coneixia, aviat serien uns quants que s'adonarien d'aquesta injustícia. Llavors, plegats, podrien mirar de canviar les coses, perquè... un altre món és possible.

Taller

per a petits i grans...

...avui ens posem a la cuina
per fer mermelada.

Recepta de l'àvia per a fer mermelada casolana de prunes o de qualsevol altre fruita:

Cal recordar que per a fer la recepta heu de demanar ajuda als grans, per a fer més fàcil la feina i gaudir tots plegats d'aquesta estona.

1. Ingredients:

- 1 kg de prunes o la fruita que desitgeu
- ½ kg de sucre
- el suc d'1 llimona

2. Estris

- Una olla gran
- Una cullera de fusta
- Pots de vidre

3. La recepta:

- Per començar pelarem i tallarem la fruita en trossos petits.
- Tot seguit ho posem al foc i hi afegim el sucre i el suc de llimona.
- Ho deixem bullir a foc lent entre 45 i 90 minuts segons el tipus de fruita i l'espessor desitjada (per la pruna més val deixar-la 45 minutets)
- És important anar remenant la mermelada, sobretot cap al final, perquè sinó s'enganxa al fons.
- Un cop parem la cocció s'ha de deixar refredar.
- Un cop fred posarem la mermelada en pots de vidre procurant que no quedi aire dins del pot.
- I finalment posarem els pots al bany Maria (bullint) durant uns 5 minuts per garantir la bona conservació de la mermelada fins que s'enceti el pot.
- I a llepar-se'n els dits!!

La família d'en Pep té una parada de fruita i verdura al mercat local. Però tot just acaba d'obrir un supermercat al poble, i molta de la gent que abans anava a comprar al mercat ja no hi va. La Lluna, la Habiba, en Pep i la Laia, juntament amb el seu cosinet Pol, volen posar-hi remei. Si no hi fan res en Pep haurà de marxar del poble perquè els seus pares aniran a buscar feina fora.

Aquest conte ha estat escrit i editat per tal de sensibilitzar a petits i grans de les conseqüències del model supermercadista, les Grans Cadenes de Distribució Alimentària. Amb un exemple senzill, es presenta una realitat propera de la nostra pagesia i s'esbossen algunes solucions des de l'enfocament de la Sobirania Alimentària.

Si desitgeu més informació i un recull d'activitats relacionades amb la lectura, escriviu-nos a contacta@esf-cat.org

Enginyeria
Sense Fronteres

Grup de Sobirania Alimentària

Amb el recolzament de

La Roca **per Vivre**

